

Vị Của Nước Mắt

Vài miếng mây (*) mỏng, trắng
không gió để mây trôi...
không che nổi mặt trời
nên mặt trời cứ nóng!

Tại sao mây bất động
mà lòng ta cứ chao?
Nắng không nắng-ngọt-ngào
nên nước mắt cứ mặn?

Con sông nước đi vắng,
bản đồ thì đầy sông!
Cali nắng mênh mông
không có một đám cưới...

Ở đây không ai đợi
một chuyến đò sang ngang!
Ở đây khác Việt Nam,
sao thơ tôi cứ cũ?

Mười bảy, em áo đỏ
giống y chang màu cờ!
Một ngôi sao bơ vơ
lạc loài trên thế giới...

Là tôi đang chơi với
gọi em trong hàng rào,
cái hàng rào thật cao,
cao như mây trắng vậy!

*Đặng Dung xưa, nát bấy
có bài thơ Thuật Hoài (**),
ông làm để tặng ai?
Đọc mà buồn chết được!*

Trần Văn Lệ

(*) Tôi viết "miếng mây" thay vì đám mây hay áng mây, ý của tôi muốn thơ tôi dở hơn Tôn Nữ Thu Dung nhiều; cũng là để tôi "thấm thía" cái nỗi buồn hiu! Tha cho tôi nha các nhà phê bình!

(**). Bài Thuật Hoài của Đặng Dung có lưu trong bất cứ cuốn Việt Sử nào, xuất bản trước 30 tháng Bốn bảy lăm.